

 Grafooman
TEMATICKÉ VYDÁNÍ

NOVÉ ZAČÁTKY

LEDEN 2026

Máme tu leden a s ním přichází spousta nových začátků – nový rok, pro prváky nová, neblaze proslulá zkušenost s názvem „gymnaziální konec pololetí“ a spoustu dalšího. Naše redakce se proto pro Vás rozhodla připravit vydání plné nových životních kapitol.

Každý nový začátek přináší ale i určitý konec, pro naši redakci je to konec mého šéfredaktorského období.

Lucko, přeji Ti hodně štěstí v Tvém novém postu, ať se Ti šéfredaktorství daří a ať na tuto novou kapitolu nikdy nevzpomínáš ve zlém.

Děkuji redakci za to, že mi při mém funkčním období vždy pomohla. Budu na vás vždy vzpomínat! A Vám, čtenářům, za to, že jste četli a užili si vydání pod mým vedením.

Tomáš Vlastník, bývalý šéfredaktor

Nový začátek znamená změnu. Nový rok, nové věci a nové výzvy. Přesně takový nový začátek teď má i náš časopis a já ho přebírám s radostí.

Navazuji na práci lidí přede mnou a moc si toho vážím. Chtěla bych dát prostor novým nápadům a novým lidem, protože právě o tom nový začátek je. Beru to jako příležitost učit se, zkoušet nové věci a hledat co bude pro náš časopis nejlepší.

Moc chci poděkovat i Tomášovi, který mi pomáhá a vždycky poradí, když si nejsem jistá.

Díky němu je tenhle nový začátek mnohem jednodušší.

Lucie Mrázová, šéfredaktorka

NOVÉ ZAČÁTKY

OBSAH

MAGAZÍN GRAFOMAN

- 4 **DĚTSKÉ DOMOVY A ADOPCE ONDŘEJ AUGUSTIN**
- 7 **OD VÍL K TEMNOTĚ, OD HOKEJE K F1 VANESA PIKNEROVÁ**
- 9 **MILÉNIUM KAROLÍNA BAŤKOVÁ**
- 10 **ZDRAVÍ ČLOVĚKA VERONIKA TÁBOROVÁ**
- 12 **ZAČINÁ TOMÁŠ CAIS**
- 14 **VENEZUELA NA POKRAJI JINDŘICH ŠLECHTA**
- 15 **REINKARNACE – CESTA ZA POZNÁNÍM ROZÁRKA ZVRŠKOVCOVÁ**

DĚTSKÉ DOMOVY A ADOPCE

ONDŘEJ AUGUSTIN

Tématem tohoto vydání je nový začátek. A vlastně celý tento článek je takovým novým začátkem něčeho, co původně začalo jako vypravování na téma dopisů, které jsou občas voleny jako forma komunikace mezi rodiči a jejich potomky v dětských domovech. Nutno dodat, že v průběhu psaní tohoto textu došel autor k názoru, že by nebylo možno dodržet veškeré právní skutečnosti, které tak složitý proces jako adopce a umístění do ústavní péče doprovázejí. Proto se rozhodl použít nasbírané informace a napsat menší úvahu, či možná spíš takové seznámení s touto problematikou.

Ústavní péče se zavedla v naší republice již po třicetileté válce ve formě tzv. sirotčinců nebo nalezinců. Důvodů bylo mnoho, ale tím nejzásadnějším se stal fakt, že po konfliktu takového rozsahu počet dětí bez domova výrazně vzrostl.

Dalším milníkem bylo období První republiky (1918-1938). Po vzniku Československa se nutnost péče o děti bez domova ještě zvýšila a došlo k významnému rozšíření sítě těchto zařízení. Například Dětský domov Dolní Počernice v Praze funguje již od roku 1923.

Po roce 1945 došlo k zestátnění veškeré péče o děti a od roku 1989 probíhají neustálé reformy, které se snaží ústavní péči co možná nejvíce přiblížit

té „rodinné“. Stalo se mnoho. Byly například zrušeny kojenecké ústavy. Na jednu stranu se určitě jednalo o krok správným směrem, na druhou stranu k tomuto rozhodnutí došlo poměrně rychle a vyskytly se problémy s umístěním všech dětí do pěstounské péče. Mezi další pozitivní věci patří rostoucí počet pěstounů, tedy osob, kterým soud svěřuje do dočasné péče děti, o které se z nejrůznějších důvodů nemohou starat jejich biologičtí rodiče. Pěstouni by měli zajistit láskyplné a zdravé prostředí pro fyzický a psychologický růst dítěte.

Přejdeme teď k ústavní výchově jako takové. V ČR je přibližně 138 dětských domovů, které jsou zřizovány kraji, a žije v nich přibližně 5000 dětí. Výchova v nich probíhá v menších skupinách a obstarávají ji vychovatelé. Nyní je na místě otázka: Jak je možné, že stoupá počet pěstounů a žadatelů o adopci, ale přesto stále potřebujeme dětské domovy? Těch důvodů je hned několik. Prvním z nich jsou právní skutečnosti. Než je totiž dítě umístěno do ústavní péče, mají biologičtí rodiče možnost podepsat tzv. souhlas k osvojení (adopci). Podepsáním této listiny se rodič vzdává práva na dítě, a jak už název napovídá, umožňuje tím, aby dítě mohlo být adoptováno. Tato listina ale velmi často zůstává nepodepsána. Když tomu tak je, přichází na řadu tzv. neprojevení opravdového zájmu. V praxi to znamená, že pokud se rodiče 3–6 měsíců nezajímají o dítě, jeho zdravotní stav nebo s ním

žádnou formou nekomunikují, je dítě uznáno jako „způsobilé“ k adopci. Biologičtí rodiče jsou samozřejmě s touto informací obeznámeni a mohou se k ní vyjádřit. Také by bylo dobré zmínit, že jako projevení zájmu se, mimo jiné, počítá již dříve zmiňovaný dopis. Dle autorova názoru není několik slov napsaných na papíře dostatečným projevem zájmu v době, která nabízí mnoho jiných možností, jak s dítětem navázat kontakt. Nicméně zákon to umožňuje a je třeba to respektovat.

Dále je součástí adopčního systému dotazník pro žadatele. Tento dokument složí jako jakýsi filtr, který pomáhá žadatelům o adopci utřídit své preference ohledně dítěte. Kritérii v tomto dotazníku jsou například pohlaví dítěte, věk, etnikum nebo sourozenecké skupiny (zda jsou žadatelé ochotni přijmout více dětí najednou). A tady nastává další problém. Tím, že je počet žadatelů o osvojení mnohem vyšší než počet dětí, které mohou být adoptovány, může se stát, že na vysněné dítě čekají rodiče i několik let. Preference ke zkrácení čekací doby samozřejmě také nepřispívají, protože čím vyšší nároky, tím nižší šance na nalezení dítěte, které těmto požadavkům odpovídá. Tady si autor opět dovolí menší osobní poznámku. Tento dotazník v mých očích budí jisté kontroverze. Někteří žadatelé totiž zapomínají na jednu velmi důležitou věc. Na rozdíl od umělého oplození, které se snaží pomoci partnerům k vysněnému potomkovi, účelem adopce je najít pro dítě nejlepší možnou rodinu. Nemyslím si, že by preference neměly existovat, určitě jsou důležitým a užitečným nástrojem. Na druhou stranu, pokud bych chtěl adoptovat dítě, nebylo by

v mých očích důležité, zda je to děvče nebo chlapec, kde vyrůstalo nebo jakého původu byli jeho rodiče. Vždyť přece nejde o to, komu se dítě narodilo, ale o to, aby se mu dostalo lásky, domova a všeho, co potřebuje. Samozřejmě, že otázky o zdravotním stavu nezpochybňuji. Ty mají neotřesitelné místo a každý z žadatelů si je musí velmi důkladně promyslet. Ovšem si nemyslím, že například nutnost nosit brýle je důležitým kritériem.

Další podstatnou součástí je psychologické vyšetření. Tento soubor testů a pohovorů se skládá z několika částí. Jednou z nich je například anamnestický pohovor, tedy strukturovaná metoda sběru dat o minulosti uchazeče o adopci. Úkolem tohoto rozhovoru s psychologem je získat podrobný záznam informací o dětství uchazeče, jeho životních zkušenostech, rodinném zázemí atd. Dále žadatel projde několika testy, které jsou zaměřeny na kognitivní funkce, temperament, reakce na stresové situace a mnoho dalšího. Toto opatření má celkem jasný důvod. Mít stoprocentní jistotu toho, že se dítě dostane do dobrých rukou. Ovšem je tu opět menší názorová rozepře. V naší republice a po celém světě je spousta žen, které porodily dítě, nestarají se o něj nebo ho přenechají při rozvodovém řízení svým partnerům, ale nikdy psychologické testy ohledně své připravenosti na mateřství neskládaly. Proč? Jsou to přece biologické matky. Děti porodily, tak není důvod k tomu, aby procházely psychologickým vyšetřením, ne? A tady je to ale. Biologičtí rodiče skládat testy nemusí, nicméně uchazeči o adopci ano. Projdou několika hodinovými pohovory a testy, aby se mohli zapsat do systému a čekat, zda

budou moci poskytnout domov a rodinné zázemí dítěti. Dítěti někoho, kdo si tímto procesem nikdy projít nemusel, stal se kupříkladu závislým na drogách či alkoholu, nebo se dítěte prostě vzdal kvůli tomu, že na rodičovství nebyl připraven. Zda je toto spravedlivé, nebo ne, nechá autor na uvážení čtenáře. Zároveň je důležité říci, že autor s myšlenkou psychologického vyšetření v zásadě souhlasí. Jen si není jist, zda je to ta nejsprávnější cesta, jak zjistit, je-li člověk na adopci připraven. Bohužel v současné době není asi mnoho alternativních metod, kterými by se to dalo zjistit. Rozhodně není možné riskovat přidělení dítěte do rodiny bez předchozího prověření.

Dávat děti na zkoušku do rodiny se autorovi také nejeví jako dobrá cesta s ohledem na psychiku dítěte i žadatelů o adopci. Poměrně zajímavým způsobem je tzv. příprava. Tedy doba

v rozsahu 48 hodin, kdy jsou prověřovány sociální dovednosti žadatele pomocí situačních otázek, nácviků a rozhovorů na určitá témata. V dnešní době je příprava součástí psychologického vyšetření a dle autorova názoru prokáže mnohem více než nějaké psychologické testy. Další možnou alternativou by mohla být povinná praxe v dětských domovech v roli ošetřovatele nebo vychovatele, kterou by žadatelé museli projít. Ovšem to už jsou jen autorovy spekulace, které se možná nikdy nestanou realitou.

Co říci závěrem? Systém adopce není dokonalý. To není žádný systém. Nicméně je nutno doufat v lepší zítřky. Pozitivní změna je možná. Chce to jen čas. V posledních letech počet dětí v ústavní péči stále klesá a autor věří, že jednou přijde doba, kdy dětské domovy nebudou třeba a každé dítě dostane příležitost nového začátku života s milujícími adoptivními rodiči po boku.

OD VÍL K TEMNOTĚ, OD HOKEJE K F1

VANESA PIKNEROVÁ

Ne všichni autoři zůstanou u jednoho žánru až do konce své kariéry. Dost často ho trochu pozmění anebo úplně změní své zaměření. Pojdme se na pár z nich podívat.

Začneme Holly Black. Holly je americká autorka známá pro svou bestsellerovou sérii *The Folk of the Air*. Holly je považována za královnu příběhů o vílách, ale nenechte se zmást, její víly mají do Zvonilky daleko. Jsou to intrikářské, domýšlivé, temné a politicky velmi schopné bytosti. Ovšem všichni se někam posouváme a Holly tak učínila také.

V roce 2018 vyšel první díl už zmiňované série, s názvem *The Cruel Princ*, v češtině *Krutý princ*. Holly, ale původně začínala s dětským fantasy, které se postupně přetransformovalo právě do temného young adult romantasy s těmi intrikářskými vílami, tam ovšem Holly neskončila. V roce 2022 vydala první díl duologie *The Charlatan Duology*, s názvem *Book of the night*, v češtině *Kniha noci*, což je temné fantasy pro dospělé čtenáře. Holly tím získala druhý dech a rozšířila svoji cílovou skupinu, ale není jediná, kdo tak učinil.

Další spisovatelkou, kterou bych chtěla zmínit je Hannah Grace, americká autorka známá svými hokejovými romány pro new adult čtenáře. Jde o sportovní romány, které nejsou tak nevinné, jako by se na první pohled mohlo zdát. Za krásnou ilustrovanou obálkou se totiž skrývá něco pořádně rozpáleného.

Hannah v roce 2022 vydala svůj debut jménem *Icebreaker*, česky *Na ledě*. Knížku z univerzitního prostředí s přitažlivým hokejistou, krásnou krasobruslařkou a pořádně žhavým dějem. Hannah se hned stala oblíbenou, ale zároveň i velmi kritizovanou autorkou. Dle názoru části komunity je *Icebreaker* pouze kniha s odvážnými scénami bez děje. Na to si ovšem musí udělat každý názor sám. Po dalších dvou dílech série *Maple Hills* přichází s vánoční romancí, ovšem sportovní romance ji uchvátili natolik, že pokračuje, ale s jiným sportem.

Jako velká fanyнка F1 oznámila, po velkém finále v Abu Dhabi, novinku. Hannah se pouští do románu s formulovou tematikou a všichni netrpělivě očekáváme její vydání.

Dále bych zmínila polovinou lidí milovanou a polovinou lidí nenáviděnou autorku Colleen Hoover. Colleen pochází z Ameriky a je původně autorkou knih pro mládež, ovšem i ona se rozhodla objevit nové vody.

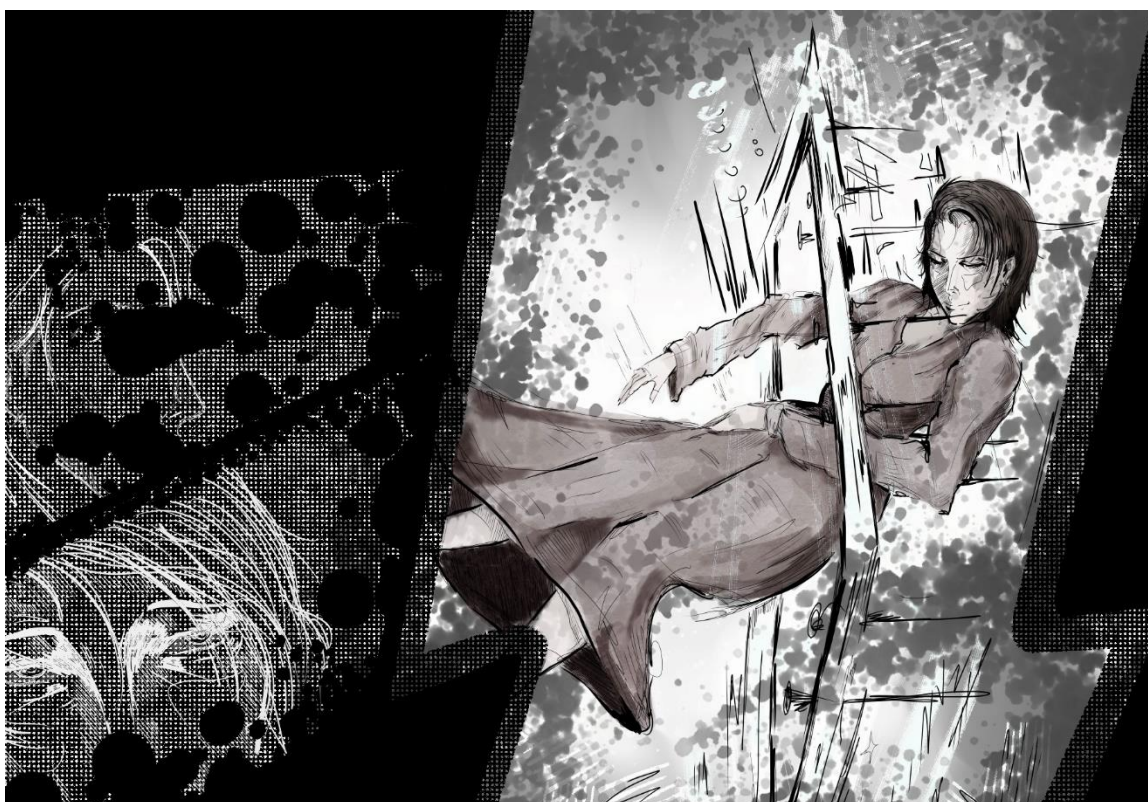
Krom spousty contemporary romace knížek, které píše doteď, začala psát i thrillery a má za sebou i několik psychologických románů. Jedním z jejich nejznámější thrillerů je *Verity*, česky *Pravda nebo lež*, který je temný a úplně odlišný od všeho, co Colleen do té doby napsala. Co se týče psychologických románů, tak za zmínku stojí určitě *All your Perfects*, v češtině *To nejlepší z nás*. Colleen je oblíbenou autorkou young adult čtenářů, ovšem spousta dalších je názoru, že postavy jejích knížek jsou ploché a bez přidané hodnoty.

Tyto dva světy neustále vedou neko-
nečné debaty.

Mezi autorky, které změnil
styl, patří například i Tessa Bailey.
Ta původně psala romantické komedie
a postupně se propracovala až k temněj-
ším, odvážnějším a vášnivějším příbě-
hům.

Kdybych měla zmínit každého
spisovatele, který svůj styl psaní v prů-
běhu let změnil, tak bychom tady byly

ještě dlouho. To, že autor začne psát jiný
žánr neznámá, že skončil s tím pů-
vodním. Z určitého hlediska je to nový
začátek, autor se pouští do neprobáda-
ných vod stylu či žánru, který do té
chvilky ještě nezkusil. Nemusí v něm
pak ale napsat každou další knihu a ne-
musí se vzdát svého starého žánru.
Jen začíná s něčím novým. A to se dál
a dál vyvíjí. Podobně jako naše osob-
nost. Knihy rostou s autorem – a každá
z nich je začátkem něčeho nového.

MILÉNIUM

KAROLÍNA BAŤKOVÁ

Přežívat, ale přesto nebýt živ.
Cítit okolo sebe vzduch, ale přesto ne-
dýchat.

Snít, ale přesto nespát.

Být, ale přesto nebýt viděn.

V posledních minutách svého života
přemýšlet, že tak moc chceš, ale přesto
nenajít klid.

Přežívat přes milénium.

Počítat hodiny a násobit je na minuty
a vteřiny, ale přesto necítit ubývající
čas.

Předčítat stránky deníku milovaného
člověka, ale přesto nebýt milován.

Smát se, ale přesto si to neužívat.

V posledních minutách svého života
přemýšlet, že tak moc chceš, ale přesto
nenajít klid.

Přežívat přes milénium.

Procházet se, ale přesto nechodit.

Vzpomínat, ale přesto nebýt
ten, na kterého se vzpomíná.

Pamatovat, ale přesto nebýt pamato-
ván.

V posledních minutách svého života
přemýšlet, že tak moc chceš, ale přesto
nenajít klid.

Přežívat přes milénium.

Vidět růst stromy, ale přesto nestár-
nout.

Cítit teplo, ale přesto se klepat zimou.

Dotýkat se věcí, ale přesto je nesmět
chytit.

V posledních minutách svého života
přemýšlet, že tak moc chceš, ale přesto
nenajít klid.

A pak si uvědomit, že poslední minuty
nejsou konec.

Že klid možná nepřijde s tichem, ale
s rozhodnutím.

Poprvé se nadechnout.

Ne proto, že můžeš.

Ale proto, že chceš.

V prvních minutách nového života pře-
mýšlet,

že tak moc chceš —

a tentokrát v tom nacházet klid.

Žít přes milénium.

Přežívat, ale už se tomu nepoddát.

Cítit okolo sebe vzduch a konečně dý-
chat.

Snít a poprvé se nebát usnout.

Být a dovolit si být viděn.

V prvních minutách nového života pře-
mýšlet,

že tak moc chceš —

a tentokrát v tom nacházet klid.

Žít přes milénium.

Počítat hodiny, minuty i vteřiny

a poprvé cítit, že čas plyne.

Nepředčítat staré stránky,
ale psát nové.

Smát se

a neuhýbat před tím pocitem.

V prvních minutách nového života vě-
dět,

že klid není konec cesty,

ale její začátek.

Přežívat přes milénium

a pak si dovolit přestat.

Žít přes milénium.

AUTOBIOGRAFICKÝ
ZDRAVÍ ČLOVĚKA
VERONIKA TÁBOROVÁ

Chtěla bych se podělit o svou osobní zkušenost a ukázat světu, jak náročné to mají lidé, kteří se snaží zbavit závislosti nebo musí dodržovat specifickou dietu. Jako člověka, který více než tři roky bojoval s poruchami příjmu potravy, mě napadlo přiblížit ostatním bolest, skrývající se za celým procesem uzdravování, a vysvětlit, že jednoduché „prostě jez“ v realitě opravdu nefunguje.

Během svých studentských let jsem bojovala s jídlem už od deváté třídy, protože jsem se necítila dobře ve vlastním těle. Všechno jsem řešila hladem a občas i zvracením. Měla jsem sklony k anorexii a později k bulimii. Kvůli stresu jsem se ale zároveň přejídala (tzv. binge eating), což ve mně vždy vyvolávalo silný pocit viny. Nejhorší období přišlo během léta – vynechávala jsem snídani, k obědu jsem si dala sotva poloviční porci a večer jsem byla velmi malá, nebo žádná. Sladké bylo zakázané, tučné odmítané a nezdravé potraviny jsem zcela vyřadila. Doufala jsem, že omezením příjmu potravy rychle zhubnu a budu se cítit lépe. Tato představa však po čase zmizela, protože se nic neměnilo.

Postupně jsem si vytvořila nezdravý režim, podle kterého jsem fungovala, a ve své hlavě ho začala považovat za normální. Když jsem se pak pokusila vrátit k běžnému jídelníčku, zjistila jsem, že nedokážu sníst ani obyčejné jablko, protože mi připadá příliš sladké. Abych se z tohoto stavu dostala, dělala

jsem vše, co bylo v mých silách, a velkou oporou mi byl člověk, kterého miluji.

Postupně jsem se vrátila ke slazení, ale místo cukru používám med – čaj ani kávu však stále nesladím. Začala jsem jíst pravidelně večere a snídani jsem nahradila menší, zdravou svačinou. Klíčem nebyla velikost porcí, ale pravidelnost a rutina, kterou bylo nutné znovu vybudovat. I když nemám hlad, přemluvím se alespoň k jogurtu nebo rýžovému chlebičku. Zároveň se snažím nejíst jen z nudy – pokud mám chuť, ale ne skutečný hlad, ne vždy svému tělu vyhovím. Nemohu přece jíst čokoládu každý den, a tak si místo ní často dopřeji ovoce nebo zeleninu.

Nezdravé a tučné potraviny vyřazují, pokud to není nutné, a nahrazují je zdravějšími variantami. Nechodím do fastfoodů, nepiji slazené nápoje a místo mléčné čokolády jsem si zvykla na hořkou. To vše ale neznamená, že svou rutinu nikdy neporuším – občas si dám hranolky nebo kousek čokolády. Naučila jsem se to však kontrolovat tak, abych si jídlo nevyčítala. A i přesto, že se snažím žít zdravě, každý den vypiji přibližně půl litru plnotučného kravského mléka, což je jedno z nejtučnějších mlék vůbec. Stejně tak se stává, že někdy sním více a jindy téměř nic – a to je naprosto v pořádku. Vidím svou snahu i pokroky. Ušla jsem dlouhou cestu a stále mě část čeká, ale pevně věřím, že se jednou ohlédnu zpět a budu na sebe hrdá.

Tímto bych chtěla podpořit všechny slečny i chlapce, kteří si právě teď procházejí náročným obdobím. Chápu, že to může být nesmírně těžké

a může to působit jako konec světa. Možná se cítíte ztracení nebo zlomení, ale věřím, že to zvládnete a překonáte vše, co vás svazuje. Jak říká Jadaa Sellner: „*It's okay to be a glowstick: sometimes we have to break before we shine.* A vás ostatní bych chtěla poprosit – zkontrolujte své přátele, zda jsou v pořádku.

Někdy se může jednat o člověka, u kterého byste to vůbec nečekali. Pokud máte ve svém okolí někoho, kdo bojuje s jídlem, zkuste si s ním promluvit a nabídnout pomoc. Protože to nejhezčí, co může člověk udělat, je pomáhat druhým a šířit kolem sebe pozitivní energii.

ZAČÍNÁ

TOMÁŠ CAIS

Realita či sen?
Je každý nový den.
Každá hodina, minuta, vteřina
vždycky někde začíná.

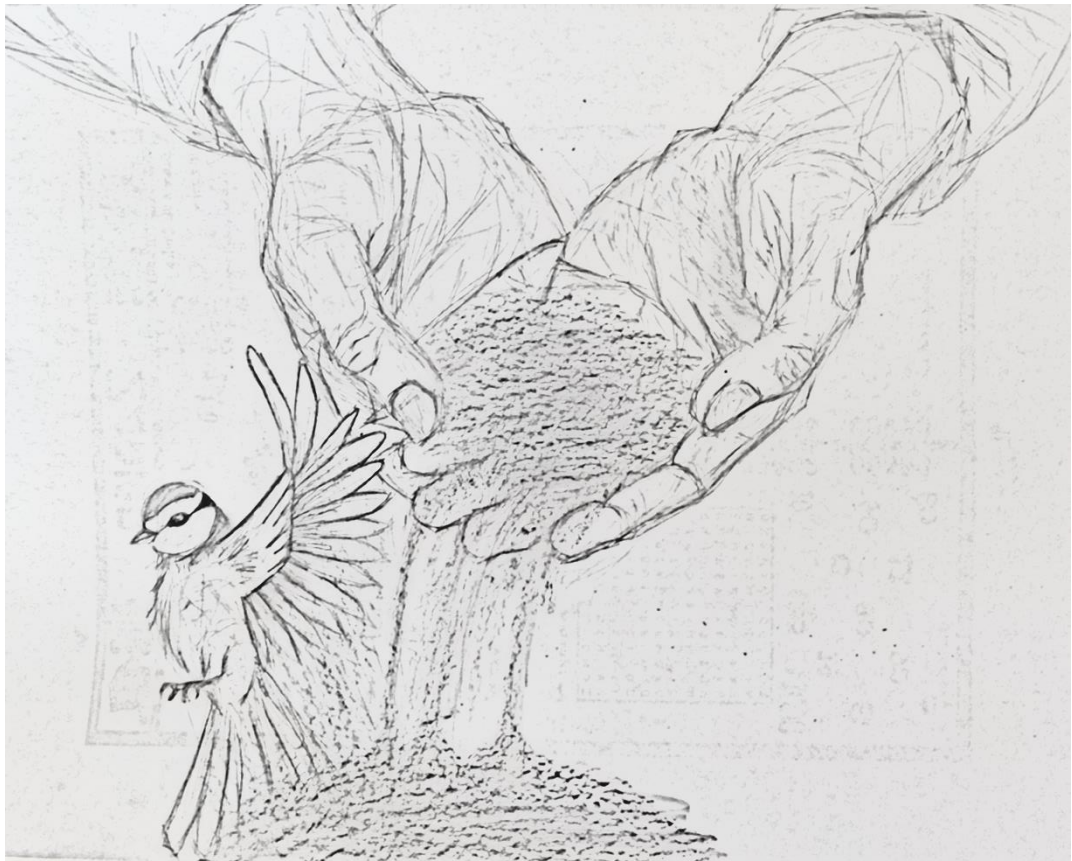
V momentě, kdy uplyne,
skončí, zmizí, zahyne,
nový život dalším dá
a všechno znovu začíná.

Během jedné vteřiny
den vyleze z peřiny.
Skoro nikdo nevnímá,
když něco nové začíná.

Však přináší nám naděje,
že z nás někdo uspěje
a dnes přijde ta hodina,
kdy nová éra začíná.

Začne konec minulosti
prožité jen v strnulosti.
Musí to být hrdina,
kdo od nuly začíná.

Každý den se něco mění,
neřeš to, co už tu není.
To je šance jediná,
pak nový život začíná.

VENEZUELA NA POKRAJI

JINDŘICH ŠLECHTA

3. leden 2026. Den, který může navždy změnit osud Venezuely. Nicolás Maduro, prezident a později autoritář stojící v čele země od roku 2013, jehož vláda byla kritizována za potlačování opozice a omezování demokracie, byl, společně se svou ženou Cilií Floresovou, brzy ráno zadržen silami Spojených států amerických v rámci operace Absolute Resolve. Nyní je ve vazbě v New Yorku.

Ale jaký je důvod zásahu USA? Oficiálně je to podle Trumpovy administrativy boj proti drogám, korupci a snaha o obnovení demokracie v zemi.

Kritici však tvrdí, že součástí motivace by mohl být zájem USA na venezuelské ropě, neboť Venezuela má jedny z největších zásob této suroviny na světě.

Zatímco je Maduro držen v USA, ve Venezuele byla vyhlášena prozatímní vláda. Dočasnou prezidentkou byla jmenována Delcy Rodríguez – bývalá viceprezidentka.

Událost vyvolala mezinárodní odsouzení a společnost se rozdělila na dva tábory. První tábor (hlavně Venezuelané, kteří před režimem uprchli do zahraničí) to bere jako dlouho očekávaný konec Madurova režimu a šanci na změnu. Druhá skupina (experti, organizace a OSN) říká, že operace byla nelegální podle mezinárodního práva. I dočasná prezidentka země považuje akci USA za nelegální agresi a někteří politici tvrdí, že Maduro je stále formálním prezidentem země.

Obyčejní Venezuelané stále čelí vysokým cenám potravin, omezené dostupnosti zboží a nejistotě v práci, což ukazuje, že změna ve vládě nepřináší okamžitou změnu ve společnosti.

Budoucnost země je nejistá. Nikdo přesně neví, co bude. Jistá je ale jedna věc. Tato událost se zapíše do dějin země a ovlivní mezinárodní politiku a životy milionů jejích obyvatel.

Nicolás Maduro na palubě USS Iwo Jima při transportu do New Yorku

REINKARNACE – CESTA ZA POZNÁNÍM

ROZÁRKA ZVRŠKOVCOVÁ

Reinkarnace neboli znovuvtělování duše je koncept starý jako lidstvo samo. Pro miliony lidí v tradicích hinduismu či buddhismu představuje přirozený řád světa, zatímco vyznavači jiných náboženství, jako je křesťanství nebo islám, věří pouze v jeden pozemský život a následnou věčnost.

Mně osobně reinkarnace přijde jako velmi zajímavé téma. Myšlenka toho, že po smrti vás čeká úplně nový život, je skoro až magická. Ovšem každý má na to svůj názor a pro každého reinkarnace znamená trochu něco jiného a její pravidla se liší všude po světě. Takže ani nejde popsat, co to vlastně je, jedním „pravdivým“ tvrzením. Proto se s vámi podělím spíš o svoje vlastní myšlenky.

Pro mě je reinkarnace hlavně koloběh učení a růstu. Každá zkušenost v životě, který žijeme právě teď, může formovat kapitolu života, který bude následovat. Také naše chování může tento koloběh velmi ovlivnit, a to ve formě karmy. Budu na všechny zlé, budou všichni zlí na mě. Budu ubližovat ostatním, budou pak oni ubližovat mně. Není to trest, nýbrž poznání a poučení z chyb. Ale karma funguje i naopak. Když budu pomáhat druhým, budou druzí pomáhat mně. To je zase taková „odměna“ za dobré skutky.

Další z mých oblíbených myšlenek je prožití druhé strany. Hned vysvětlím. Představte si člověka, který v tomto životě žije v přepychu, ale je lhostejný k bídě ostatních. Příště se možná narodí do chudoby, aby pochopil hodnotu pokory a soucitu. A naopak, ten, kdo trpí nedostatkem, může dostat příležitost okusit hojnost, aby mohl skrze svou zkušenost pomáhat druhým. Ten, který týrá zvířata se v dalším cyklu může dostat do jejich kůže a teprve když pocítí strach nebo bolest, kterou způsoboval, může skutečně pochopit svou chybu a vnitřně se očistit. Opakem může být člověk, který je pro pojený více se zvířaty než s lidmi a baví ho je poznávat. Ten se, s velkou pravděpodobností, znovuzrodí do světa zvířat. Každý zažije něco jiného, každý pozná tu druhou stranu.

Když to vše shrnu, tak pro mě je reinkarnace cestou poznání, nápravy a odměny. Dává nám šanci poznat svět, odčinit staré viny a napravit to, co jsme kdysi pokazili, nebo naopak dostat odměnu za dobré skutky a dobře vedený život. Je to koloběh nových začátků.

grafoman

m-grafoman.cz

www.youtube.com/@Grafogami

Magazín Grafoman, Gymnázium Strakonice, leden 2026

Šéfredaktorka: Lucie Mrázová

Autoři: Ondřej Augustin, Vanesa Piknerová, Karolína Bařková, Veronika Táborová, Tomáš Cais, Jindřich Šlechta, Rozárka Zvrškovcová

Ilustrace: Karolína Čejdíková, Julie Hornychová, Ondřej Augustin, Jindřich Šlechta, Veronika Táborová, Markéta Kunclová

Korektura: Andrea Šefčíková

Sazba: Lucie Mrázová, Tomáš Vlastník

Výtisk je zdarma